

[Trier.]

Grad den Omsætning, Restauratørerne havde, og ramte derved selve Restauratørehvervet. Restaurationsskatten havde samtidig den Ubehagelighed, som mange af Rigsdagens Love har, at den medførte en saare vanskelig Administration til Ubegaar baade for Administrationen og for Restauratørerne. Og hvem betalte saa Restaurationsskatten? Ja, den betales af den Telefonarbejder, som gik og reparerede Ledningen mange Mil borte fra sit Hjem og maatte ind og drikke en Kop Kaffe til sin Lommemad, og den betales af Tromleføreren, som tromler vore Landeveje og var stillet paa samme Maade, af den Handelsrejsende, der var nødt til at leve paa Restaurationer, og den betales saamænd af alle de Smaafamilier rundt omkring i Landet, som, naar de en enkelt Gang skulde holde Fest; det være sig den ene eller den anden lille Fest, var nødt til at forlade deres lille to og tre Værelses Lejlighed og holde den lille Fest paa Restauration. Men de i de store Lejligheder kunde udmærket godt holde deres Fester hjemme, og de slap da for denne Beskatning. Saa kan der jo ogsaa være Tale om os selv, om de stakkels Rigsdagsmænd fra Landet, der ogsaa har været nødt til at leve paa Restauration og af den Grund har faaet en ekstra Beskatning.

Skatten blev bygget af den forrige Finansminister paa det Grundlag, at det er Luksus at gaa paa Restauration. Det er jo saadan, at naar man overhovedet vil tale om Luksusbeskatning — og det er man jo nødt til, naar man som her og alle andre Steder i Landene maa bygge en stor Del af sin Beskatning paa den indirekte Beskatning —, maa man til at diskutere om, hvad der er Luksus. Og saa gælder det om i videste Omfang, at der om det, man kalder Luksus, og om det, man vil beskattede som Luksus, er almindelig Enighed i Befolkningen om, at det ogsaa er Luksus. Jeg tror, det er ganske givet, at Befolkningen som saadan ikke kan se, at en Kop Kaffe til et Stykke Smørrebrød paa en Kafé eller Restauration er Luksus. Men alligevel fandt det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i sin Finansministertid, at Fortæring paa Restauration var Luksus, og lagde sin Skat paa. Han opnaaede derved at blive, ikke, som Amerikaneren siger, en 100 pCt.s Mand, men en berygtet 10 pCt.s Mand. Men den nuværende og den forhenværende Finansminister har været enige om, at indenfor Restaurationsskatten vilde det være umuligt at drage en Grænse mellem Luksusforbruget og Ikke-Luksusforbruget.

Derfor har den nuværende Finansminister slaaet Knuden over ved at foreslaa at ophæve Restaurationsskatten og lægge den nødvendige Kompensation — altsaa 5 Mill. Kr. mindre end det, Restaurationsskatten i Øjeblikket indbringer — over paa den Del af Restaurationsvarerne, som maatte betragtes som Luksus, og faa det ind dels gennem en Omsætningsafgift paa de stærke Drikke, dels gennem en Forøgelse af Tillægsafgiften paa Spirituosa og gennem Toldforhøjelse paa de samme Varer. Naar Restaurationsvarerne overhovedet skal deles i Luksus og Ikke-Luksus, tror jeg, hele Befolkningen, det være sig Afholdsmændene eller Drikkeren, vil være enig i, at Grænsen maa trækkes mellem de spirituøse, de alkoholholdige Drikke og de alkoholfri. Ministeren har altsaa valgt at lægge de 11 Millioner af den hidtidige Restaurationsskat over paa Varen: stærke Drikke. Men han har ikke gjort det saaledes, at man kan sige, at Varen stærke Drikke derved kommer til at bære en større Beskatning, end den hidtil har haft. Man maa, saa vidt man kan skønne, gaa ud fra, at den Del af Restaurationsskatten, der udgør de 11 Mill. Kr., omtrent vil svare til, hvad der er betalt som 10 pCt. af Spiritus ved Fortæring paa Restaurationer. Det, der opnaas ved at lægge Skatten over paa Varen, er, at den rammer ligeligt overalt. Grossererene, der holder sin store Middag hjemme, kommer til at betale lige saa meget af sin Snaps, sin Whisky og sin Cognak, som den lille Mand hidtil har betalt ved at drikke det samme paa Restauration. Den Difference paa 4—5 Mill. Kr., som fremkommer ved Restaurationsskattens Ophævelse og Indførelsen af en anden Skat paa 11 Mill. Kr., betyder, at Skatten paa den ikke-alkoholholdige Fortæring paa Restaurationer helt bortfalder.

Men ved Siden af, at vi faar en Beskatning, der hviler paa en Vare, som alle er enige om maa føres hen under Begrebet Luksus, har de her foreslaaede Love store Fordele ved hele den Administrationsordning, der skabes. Jeg nævnte før, at Restaurationsskattens Opkrævning medfører et indviklet Maskineri. De Lovforslag, her foreligger, dels om Omsætningsafgift, dels om Forøgelse af de andre Skatter, vil ikke medføre noget saadant. Omsætningsafgiften, saaledes som den hidtil er blevet opkrævet rundt om i Kommunerne, har voldt megen Vanskelighed. Nu foreslaas det, at Staten overtager hele denne Omsætningsafgift; der bliver ensartede Regler for dens Opkrævning i alle Kommuner, og det sikres Kommunerne